

«El patinatge em va salvar»

Jana estava perduda. «No em sentia bé amb mi mateixa, no tenia una identitat pròpia ni sabia qui era», explica. En aquell moment estava cursant quart d'ESO. El confinament a casa durant la pandèmia va augmentar aquestes sensacions, sense poder anar a l'institut, quedar amb les amigues ni patinar. «L'única cosa que podia controlar era a mi mateixa i el que menjava», assegura en una entrevista amb El Periódico, del mateix grup editorial que Diari de Girona. Aleshores va començar a reproduir les primeres

conductes que van derivar en anorèxia, però ella no era conscient d'això. «L'anorèxia és el que es veu físicament, però el que està malament i realment sofreix és l'interior. M'odiava interiorment, no físicament», revela. «Quan sofreixes aquesta malaltia tens dues persones dins. La persona sana que vol curar-se i la que està malalta. És una lluita constant entre les dues, i només la pots guanyar amb força de voluntat i ganes de curar-te. Recordo que durant un mateix dia em passaven mil pensaments pel cap, hi havia moments on la part sana tenia més força i altres en els quals no podia», detalla. Quan van tornar a la pista de patinatge, el seu entrenador, Ricard Planiol, va veure que alguna cosa no anava bé. Li va comentar a Jana que no patinaria si no anava al metge perquè acreditessin que podia fer-ho. Ella no li va donar importància, estava convençuda que el metge li permetria patinar. Allà va arribar el xoc de realitat. Li van explicar que tenia anorèxia. No s'ho creia. No era conscient de la magnitud del problema. Li van treure els entrenaments individuals, però en veure que no millorava, van prendre la decisió que tampoc s'entrenaria amb el grup els caps de setmana. La van despullar dels seus patins. «Va ser un dels pitjors dies de la meua vida, m'ho vaig prendre molt malament», admet. Fins a aquest moment, quan havia d'anar-se'n de l'institut per a anar a teràpia, s'inventava excuses. No deia a ningú que tenia un trastorn alimentari. «Vaig trigar molt a poder assimilar-ho i tenir la força de voluntat per a tirar cap endavant. No és fàcil trobar les ganes de voler curar-te. Et diuen que sofreixes anorèxia, però és difícil reconèixer-ho. Necessites creure-t'ho, veure't preparada i reunir tots els recursos per a poder afrontar-te a tu mateixa», explica. El primer cap de setmana sense poder entrenar, es va plantar davant de les seves companyes i els va explicar que tenia anorèxia. Era evident, i totes elles ho sabien. Però va ser un moment clau per a Jana. Havia començat a assimilar-ho i reconèixer-ho. «Va ser un canvi de xip important», assumeix. Malgrat no poder patinar, no es perdia ni una sola sessió. Allí estava, al costat dels tècnics, veient a les seves companyes treballar. «Cada cap de setmana era un impuls per a recuperar-me. Volia tornar a patinar i compartir experiències amb les meves companyes», assegura. Aquestes ganes de tornar i el canvi de tractament van ser claus. Va començar a anar a l'hospital tres dies a la setmana, de les vuit del matí a les quatre de la tarda. Era un tractament intens, amb teràpies grupals i individuals. L'any passat, Jana va poder tornar a somriure. A mitja temporada, li van donar l'alta. Va poder tornar a la pista. «El patinatge m'ha salvat de l'anorèxia. És la raó que em va ajudar a sortir del pou en el qual em trobava. La meua única motivació era tornar a gaudir en pista al costat de les meves companyes», assegura. El 2021, va participar en el Mundial de Buenos Aires. Ser allà ja era un premi per a ella, encara que no van poder guanyar, van quedar subcampiones. Aquest 2023 ha estat la primera temporada sencera de Jana després de superar la malaltia. No ha estat un any fàcil per al CPA Olot. Un inesperat paper en les proves catalanes i espanyoles els va fer haver de decidir si competir en l'Europeu o en el Mundial, apostant per aquest últim, a Colòmbia. «Les princeses no necessiten cap príncep blau». Aquesta era la premissa de l'actuació No em vinguis amb cuentus, on readaptaven la Venta focs per a transmetre un missatge d'apoderament femení. Van fregar la perfecció. Van transmetre el missatge amb expressivitat, gràcia i elegància. Ningú havia guanyat un mundial sense haver-se classificat per a l'Europeu fins que van arribar elles. Quan es van proclamar campiones, van plorar d'emoció. «Aquest campionat m'ha marcat molt. M'ha demostrat que soc capaç de tot el que afronto en la vida. Això era el que havia desitjat durant la malaltia, per la qual cosa havia lluitat», expressa. «Si em preguntes

qui era la Jana d'abans de la malaltia, no et sabia respondre. La malaltia m'ha ajudat a poder conèixer-me millor i acceptar-me», assegura. Compaginar els estudis amb el tractament tampoc era fàcil. «Estava en primer de batxillerat, i només podia anar dos dies a la setmana a classe. Els estudis estaven en un segon pla, el meu principal objectiu era curar-me». Ara, està estudiant ADE a la Universitat Pompeu Fabra, i ho mira en perspectiva. «He pogut entrar en la carrera que volia, en la universitat que volia... i estic curada», comenta mentre somriu.

Font del document: <https://www.diaridegirona.cat/esports/2023/11/23/patinatge-em-salvar-95015383.html>